

Foto: Socialdemokraterne

Marie Dørup Olesen i RÆSONs
Kommentatorserie

Mette Frederiksens opgør med den blå linie

Drømmen om at skrive socialdemokratisk historie er så fristende, nu hvor alt sejler. Længe har partiet ment, at man skulle gå til højre for at få regeringsmagten tilbage - men nu - hvor meningsmålinger roder rundt omkring de 20 procent - synes flere at have konstateret at kursændringen mod højre ikke har givet den forventede succes. Mette Frederiksens teser er ikke til at tage værdipolitisk fejl af: de peger mod venstre. Og de afviger heldigvis fra den blå linie som Karen Hækkerup, Morten Bødskov og Henrik Sass, for tiden med Karen i spidsen, har lagt an med.

SIDEN efterløns sagen i 1998 og specielt siden nederlaget til Anders Fogh Rasmussen i 2001 har Socialdemokratiet under dække af den såkaldte "fløjkrig" diskuteret, om man skulle gå til højre eller til venstre for at genvinde regeringsmagten. Efterhånden blev svaret, at man skulle imødegå forblødningen af vælgere til DF ved at trække partiet mod højre. Nu - hvor meningsmålinger roder rundt omkring de 20 procent - synes flere at have konstateret, dog ikke nok, at kursændringen mod højre ikke har givet den forventede succes. Mette Frederiksens teser er ikke til at tage værdipolitisk fejl af: de peger mod venstre.

Det er efterhånden for nemt at kritisere socialdemokratisk politik og opførsel så jeg vil ikke stille mig op i koret men tværtimod konstatere at der er gode teser imellem. At "Danskerne skal først og fremmest være borgere - ikke kun forbrugere" kunne resten af partierne sikkert også være enige i - men alligevel er det en vigtig sondring. For vi må tage Mette Frederiksens markering som et udtryk for, at det med at betragte den danske velfærdsbutik som en almindelig privat serviceleverandør har taget overhånd (det, teoretikerne kalder new public

management-tankegangen¹). Tværtimod er den grundlæggende tanke med velfærdsstaten jo netop, at vi skal omfordele - og at vi skal tilvejebringe ydelser, der netop ikke er gardinstænger eller fladskærme, med derimod ydelser, der indebærer menneskelig omsorg, såsom børnehavepasning og hospitalsophold. Den behårde kalkulestyring må ud. De offentligt ansatte skal kunne passe deres arbejde og koncentrere sig om kerneydelsen, ikke papirer og rubrikker.

Teserne afviger heldigvis fra den blå linie som Karen Hækkerup, Morten Bødskov og Henrik Sass, for tiden med Karen i spidsen, har lagt an med. For kort tid siden blev Karen Hækkerup citeret for, at der ikke var tvivl om at grundlæggerne af socialdemokratisk politik mente, at retfærdige straffe var det rimelige - og at behandlingsstraffe var en venstreorienteret 70'erboble. Det er noget vås. Hævn hører vikingetiden til. I 90'erne så vi jo netop hvordan behandlingsstraffe og samfundstjeneste fik folk ud på den anden side af kriminalitet. Derfor er de ti teser en lille befrielse, fordi teserne også markerer at S - hvis de altså følger teserne - vil noget andet end regeringen og DF.

¹ NPM slog igennem i 1980erne med England som ærkeeksempel: arbejdsmetoder og succeskriterier fra det private erhvervsliv implantes til det offentlige, red.

Spørgsmålet er så bare om befolkningen ved hvad de vil. Det ved størstedelen af befolkningen sjældent og derfor skal S selvfølgelig ikke stå tilbage med at fortælle dem det.

En helt essentiel ting mangler dog i teserne: at alle mennesker skal betragtes som lige, også udlændingene, også de illegale. I Spanien har socialdemokraten Zapetero vundet valg på en liberal udlændingepolitik: den vej skal også Socialdemokraterne i Danmark (det vender jeg tilbage til i en kommende kommentar).

Claus Hjort Frederiksen, som de kalder chefideolog i Venstre, blev spurgt om de ti teser: "Det virker som de har sagt: 'Vi er i krise, lad os diskutere noget, som vi kan udvikle hen ad vejen'. Men det er sikkert godt for Socialdemokraterne, at de har fået en disposition for, hvad de skal arbejde med i den kommende tid". I et splitsekund undrer man sig over hvorfor chefideologen ikke straks fører en ideologisk kamp og understreger, at Socialdemokraterne vil rulle økonomien tilbage til den planlæggende. Men Hjorts overbærende svar siger selvfølgelig kun noget om regeringens mulighed for at være evigt arrogante – nogle vil sige med rette – og latterliggøre samtlige socialdemokratiske tunger, fordi der er så meget roderi, så meget spredt fægtning.

Det sørgelige ved debatten om teserne er kampen om dem. Også SF laver pejlemærker. Blandt Socialdemokraterne selv bliver der kæmpet om hvem pokker der får lov at formulere den sidste tiende tese (som Frederiksen har ladet stå åben), hvem der står bag, hvem der står ved, hvem der

får lov. Det er den evige afhængige, men dræbende variabel i politik: den interne kamp.

I Ritt Bjerregaard Røde Skole, som igen tager fat i midt april, er tesoerne blevet gjort til lektielæsning. Med bogen "Fremtidens Partier" har S-uddannelsesordfører Christine Antorini også været ude med en kritik af S-ledelsen og lagt op til debat, så diplomatisk og så konstruktiv, at hun burde have en invitation til ledelsen med det samme. Det har ledelsen ikke vist overskud til.

Samlet set har rigtig mange altså vist entusiasme for at udvikle socialdemokratisk politik. Det siges at Helle Thorning barsler med nye udspil. Spændingen stiger for hver dag der går og forventningerne er urimeligt høje. Alle med lidt hjerte til venstre for midten vil gerne redde det store fallerede parti, men har så travlt med at få sit navn sat på afsenderen, primært sikkert fordi ledelsen ikke tager imod ret meget med kyshånd. Men også fordi drømmen om at skrive socialdemokratisk historie er så fristende, nu hvor alt sejler. De eneste der holder tilbage er den socialdemokratiske ledelse, der i værste fald kun sætter navn på næste valgnederlag. □

Marie Dørup Olesen er studerende ved RUC, Roskilde-formand for den socialdemokratisk-baserede studenterorganisation Frit Forum og medlem af RÆSONs Kommentatorpanel.

